

РЕШЕНИЕ

№ 4133

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **11366** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от И. Н. К. от [населено място], депозирана от процесуалния му представител адв. И. И. от САК с приложено пълномощно, срещу Решение №4048 от 07.09.2024 г., постановено по АНД №1791/2024 г. по описа на СРС, НО, 100 състав, с което е потвърден ЕФНГ Серия К, № 8462621, издаден от СДВР. С последния на основание чл.189. ал.4, вр. чл.182, ал.4. вр, ал.2. т.3 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че същият е един от собствениците на МПС, което е установено, че е било управлявано със скорост над разрешената, и правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност за деянието. Излага доводи, че от доказателствата по делото е видно, че той не е собственик на автомобила, нито е негов ползвател. Вписан е в свидетелството за регистрация като лице, което го е получило при първоначалната регистрация, което не означава, че той е собственик и следва да носи отговорност на извършеното нарушение. АНО, в чиято тежест е, не е положил никакви усилия да изясни действителния собственик и кое лице действително е ползвало автомобила. Счита, че фактът, че той е родител на непълнолетната собственичка на автомобила не означава,

че е негов ползвател. Не е имал право да подаде и декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, доколкото такава възможност е предвидена само за собственика. В жалбата са развити подробни съображения касателно АНО на непълнолетните лица. В тази връзка счита, че не може да носи административнонаказателна отговорност само на основание, че има качеството на законен представител на собственика, доколкото разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП не предвижда изрично такава, а приемането на противното би довело до разширително тълкуване на закона относно субекта на АНО. Освен това от съдържанието на ЕФ не става ясно в какво качество е санкциониран, което е нарушило правото му на защита. След като АНО е счел, че следва именно той да бъде санкциониран за установеното нарушение като родител на непълнолетния собственик, то в правната квалификация на нарушението изрично е следвало да бъде посочена разпоредбата на чл.26, ал.3 ЗАНН, която се явява специална, защото създава отделно основание за реализиране на АНО на родителите. Според касатора, след като не е отчел всички тези нарушения и необосновано е приел санкционираното лице за собственик на МПС, СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и да се постанови друго, с което да се отмени потвърдения ЕФНГ. Претендира се присъждане на разноси за двете съдебни инстанции. С постъпила на 22.01.2025 г. молба касационната жалба се поддържа, като се иска присъждане само на разноските, направени пред СРС, доколкото за касационната инстанция такива не са направени.

Ответникът, СДВР, в представен писмен отговор от процесуалния представител юрисконсулт В. П., оспорва касационната жалба с подробни доводи за нейната неоснователност. Счита, че правилно СРС е приел, че в съответствие с чл.188, ал.1 ЗДвП правилно е ангажирана отговорността на собственика на превозното средство, като от приложените доказателства може да се направи обоснован извод, че именно санкционираното лице е осъществил от обективна и субективна страна нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП. Претендира присъждането на разноси за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора, като несъответно на предмета и сложността на делото.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 8462621, издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4. вр. ал.2. т.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. От събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установено, че 07.11.2023 г. в 18.48 ч. жалбоподателят И. Н. К., е управлявал собствения си лек автомобил марка „БМВ“, модел „ИЗ“ , с рег. [рег.номер на МПС] , по АМ „Т.“, 1-ви километър

(бензиностанция Петрол), с посока на движение от [населено място] поле към [населено място]. На посочения участък от АМ е било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение от 80 км/ч, което ограничение произтича от пътен знак В-26. При ограничение на скоростта до 80 км/ч, на горепосоченото място автомобилът на жалбоподателя е засечен да се движи със скорост от 109 км/ч., т. е. превишаването на скоростта е с 29 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство CORDON, с № MD1195 - мобилна система за видеоконтрол, като при определяне на скоростта на движение на автомобила е приспаднал толеранс от 3%. Към датата на извършване, респективно на заснемане на нарушението, автоматизираното техническо средство за видеоконтрол е било технически изправно и преминало съответната метрологична проверка. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш Серия К № 8462621 на жалбоподателя, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.3 от ЗДвП, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба” в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева, поради това, че нарушението е извършено при условията на повторност с оглед ЕФ Серия К № 4817635/2021 г., влязъл в сила на 23.01.2023 г., глобата по който е била заплатена. Относно субекта на АНО СРС е приел, че от доказателствата по делото става ясно, че жалбоподателят е собственик на процесното МПС, като в случая не е подадена декларация, от която да се установява, че в конкретния случай автомобилът е управляван от друго лице.

При така установеното СРС е приел, че нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, поради което правилно на извършителя е наложено административно наказание в законовопредвидения фиксиран размер. Относно собствеността на автомобила СРС е посочил, че видно от справката за собственици на процесното МПС е, че е регистриран и друг собственик, а именно М. И. К., ЕГН: [ЕГН], която към датата на конкретното нарушение е била на 15 години, с оглед на което логично административнонаказващият орган е приел, че не тя, а пълнолетният собственик е управлявал автомобила. Изложени са и подробни мотиви относно установената повторност на нарушението. По тези съображения, подробно мотивирани в решението, СРС е потвърдил обжалвания ЕФНГ.

Настоящият съдебен състав не споделя фактическите и правни изводи на СРС относно субекта на извършеното нарушение. Както е посочено и в касационната жалба, от представената в хода на въззивното производство Справка за собственост на МПС е видно, че касаторът не е посочен в същата нито като собственик, нито като ползвател. Имената му фигурират в същата, но като лице, получило свидетелството за регистрация на МПС при първоначалната му регистрация. Предвид това настоящият съдебен състав приема, че СРС необосновано е приел, че И. К. е един от собствениците на МПС, с което е извършено процесното нарушение. В хода на въззивното производство АНО, в чиято тежест е, не е представил доказателства, от които да се установи, че касаторът има качеството на ползвател на МПС. В издадения ЕФНГ липсват фактически и правни доводи, навеждащи на извод защо именно той е санкциониран на нарушението, извън качеството му на собственик или ползвател. Твърдения в тази насока не са изложени и в хода на съдебното производство от процесуалния представител на ответника и в представените писмени бележки. Предвид това и след като във въззивното производство не е доказано, че касаторът е собственик или ползвател на процесното МПС, неправилни са изводите на СРС, че е

доказано авторството на нарушението и законосъобразно И. К. е санкциониран за установеното нарушение. Разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП предвижда, че собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Санкционираният субект не е собственик, като липсват и твърдения и доказателства на същия да е било предоставено МПС. В тежест на АНО е да докаже нарушението както от обективна, така и от субективна страна. Относно субективната страна на нарушението липсват доказателства както в АНП, така и в съдебното производство пред въззивната инстанция. Доводи в противен смисъл не са изложени и в касационното производство. Напротив, в представените писмени бележки също се твърди, че лицето е санкционирано в качеството му на собственик на МПС, какъвто безспорно не е. Предвид това и доколкото обвинението не може да почива на предположения, а именно, че вероятно той е наказан, защото собственика е непълнолетен, а той е неин баща и като такъв именно той е управлявал автомобила на инкриминираната дата, издадения спрямо него ЕФНГ се явява незаконосъобразен..

Като е приел противното, СРС е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено като постановено в противоречие с материалния закон. Следва да се постанови друго, с което ЕФНГ да бъде отменен.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното с касационната жалба искане за присъждане на разноски на касатора. Извършването на такива е доказано в производството пред въззивната инстанция. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие, договореното възнаграждение е в размер на 400 лева, платени в брой. В касационната инстанция разноски не са направени и не се претендират. Предвид това СДВР следва да бъде осъдена да заплати на касатора разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №4048 от 07.09.2024 г., постановено по АНД №1791/2024 г. по описа на СРС, НО, 100 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ ЕФНГ Серия К, № 8462621, издаден от СДВР, с който на И. Н. К. от [населено място] на основание чл.189. ал.4, вр. чл.182, ал.4. вр, ал.2. т.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Н. К. от [населено място] деловодни разноски в размер на 400 /четиристотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.